

Všechna práva výrobce a nositelů autorských práv k dílu jsou vyhrazena. Bez jejich souhlasu je rozmnožování, půjčování, pronájem, veřejné provozování, rozhlasové, televizní či on-line šíření tohoto nosiče zakázáno.

All rights reserved. Unauthorized copying, hiring, lending, public performance, broadcasting this record and online distribution is prohibited.

Made in the Czech Republic.

A NEŽ TĚ OPUSTÍM

A než tě opustím
nitě z tvých očí ještě rychle tahám a krađu
Vyvádím tě na špačetách
špeblí hlava se tiše houpá houpá

Čím vzdálenější...
Čím vzdálenější...
Čím vzdálenější...
Čím vzdálenější...

Zatímco vypráví
leze mi okem do hlavy
a tiše se tam vetká —
na oči pavouk do svalů loutka

Čím vzdálenější...
Čím vzdálenější...
Čím vzdálenější
tím méně...
Čím vzdálenější
tím méně zapáchá:

Zvířata mrtvá ještě smrdí
rostliny mrtvé už voní

Zvířata mrtvá ještě smrdí
rostliny mrtvé už voní

Zvířata mrtvá ještě smrdí
rostliny mrtvé už
špeblí hlava se tiše houpá houpá

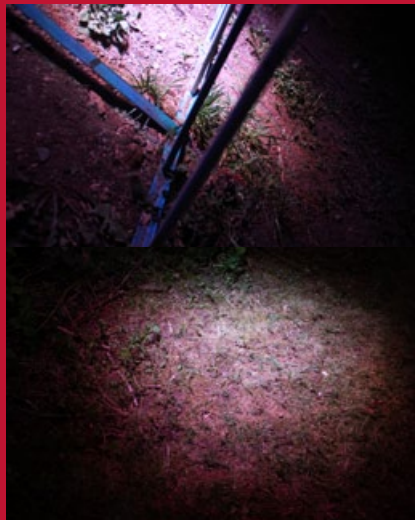
PUSTOPAD

Jak snadno je chladno
a prázdno až na dno
Jak snadno je chladno
a prázdno až na dno

V listí slzí tváře
znetvořené
tváře z bestiáře
vítr zrůdy žene

Kaluže skočí —
králíci mločí
voda a chlad

Přichází pustopad
tak jdi raděj spát
králíci maso budou rvát

Přichází pustopad
tak jdi raděj spát
králíci maso budou žrát

Jak snadno je chladno
a prázdno až na dno
Jak snadno je chladno
a prázdno až na dno

V listí letí tváře
zešklebené —
pláču do polštáře
pláču ti do ramene

Králík je voda
a voda hlodá:
Brečet a chlad

Přichází pustopad
tak jdi raděj spát
že už ti žábry budou růst

Přichází pustopad
tak jdi raděj spát
že už ti ploutev visí z úst

KOSTŘIČKY

Ve stěnách
zazděná
kuchyní
zajatá
do hrnců
nacpaná
masožravá

Do nocí
zarytá
klikatá
ostnatá
na ohních
sežehlá
popelavá

Zas je mi pozdě
a po zdi saze —
brouci-hemžící
běhají ve mně

Tak je mi blaze
že trošku žiju ještě
a trošku jsem zavátá —
potevřené dveře
do myčky

Už dlouho si ze sebe tahám
už dlouho si ze sebe tahám
jenom samé kostřičky

INVALIDI

Slunce oknem zářně perlí
sny už do nás nelezou
Ty jsi můj pevnou berlí
a já tvouj protézou

tvou tvou tvou tvou
tvou tvou tvou
protézou protézou

Zraňující probuzení
v očích vrtá kosti láme
Samí sebou postižení
pod dekou se podpíráme

tvou tvou tvou tvou
tvou tvou tvou
protézou protézou

Belhající pinožení
chromí chodí slepí vidí
Samí sebou postižení
všude lidí invalidi
všude lidí invalidi
všude lidí invalidi
všude lidí invalidi
všude lidí invalidi
všude lidí invalidi...

NĚCO Z APOKALYPSY

Z krásné ženy tělo z těla leze zespoda:
hlava rohy břicho nohy — samá příroda
Tečou sliny voda sliz a sraženina
černá dolů kape bílá vzhůru vzlíná

Z krásné ženy bílá záře leze seshora
voní v nozdách vábí horkou tlamu netvora
Už se blíží zuby už se jazyk vlhce lísá
už se nese maso už je kostí plná mísa

Kdo se tady živí dětmi
a kdo vzdychá když se setmí?
Žena která těžce rodí?
Drací co se v krvi brodí?

Šedá šedá šedá šedá —
bílá černou hledá hledá
Šedá šedá šedá

Tak sem lezou tělo z těla všechna zvířata
zadávená sežraná a zase znovu počatá
tohle zoufalství snad nikdy neskoná...
Bílá záře bílé hvězdy — černá madona

JISTĚŽE

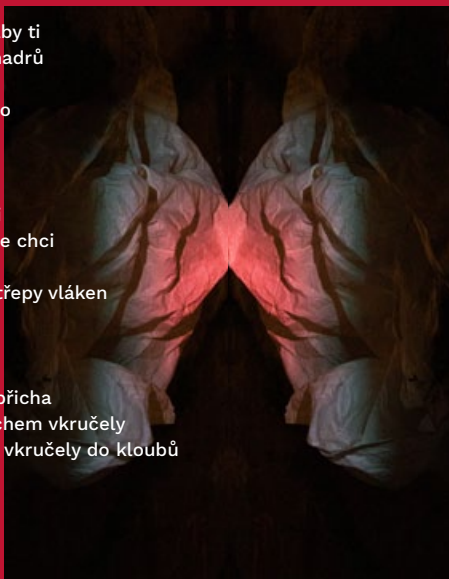
Jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
aby ti mé
vykrmené krákorání
nakrabacené na koberci
svléklo prsty z nohou
 a nohy z těla
 a tělo z hlavy
 a hlavu z očí
 a oči z pohledu

Jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
aby ti mé
vykrmené krákorání
nakrabacené na koberci
svléklo prsty z nohou
 a nohy z těla
 a tělo z hlavy
 a hlavu z očí
 a oči z pohledu

pak aby ti
 pak aby ti
 pak aby ti
 pak aby ti
tu hromádku řídkých hadrů
rozklovalo na sklo
 rozklovalo na sklo

A jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
aby se mi
ty zlámané vylákané střepy vláken
zařízly
zařízly do kůže
 a kůží vpotily
 vpotily do břicha
 a břichem vkručely
 vkručely do kloubů

a pak aby se k tobě
vyhuble vrátily
a ty je spolykala
 spolykala zaživa

Jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
 jistěže chci
se s tebou vyspat
ale jistěže chci mnohem víc
aby ses ty vyspala se všemi
 které tak miluji
a jistěže chci abys mi o tom dlouze vyprávěla
jistěže chci abys ne-
 zatajila ani jeden
 ani ten nejtišší jejich sten

UŽ ANI POTKANI

V požární nádrži zamrzly fošny
zamrznu opičí obličej — dřevěná maska
někdo se vzpíná někdo je plošný
já a ty

Tak jsme tady — já a ty
čas kolenovrtný hranatý

V továrně jinak nelze:
plazí se a leze
mezi míchami prodlouženými bednami rzi
továrna zamrazí
nemá konce —
všude jinde svítí slunce
lidi chodí na koupaliště
a tady hubertusy jako klíště
bambule kulichy zmijovky hadi na sněhu
průsvitní ještěři spouštění z okapů
zdi zkřehle nakřáplé
aspoň kdyby ta chlupatá zvířata
ale už ani ta —
už ani potkani
Jen ta dvě slova
žilna masalová
v usopleném šlemu
skáčou do řeči všemu stvořenému

Tak jsme tady — já a ty
čas kolenovrtný hranatý

Námraza lepí se na sklo
do vlasů do vrkočí
ticho křikle splasklo
táhle to hluše hučí
jak továrna ledem zarůstá
Chlupatá ruka sahá na ústa:

„Tiše — ještě nejdu
po oknech bruslím zatím
jenom se srstí vrtím
a nejdu a nejdu a nejdu a nejdu
a nejdu a nejdu a nejdu a nejdu
a nejdu a nejdu...“

V požární nádrži zamrzly fošny
zamrznu opičí obličej — dřevěná maska
někdo se vzpíná někdo je plošný
já a ty — a led praská

KOLEM OSY

To jsem se krásně vyspala
u černého rybníka
nade mnou skála zvětřalá
pode mnou země utíká

na zádech cítím její nožku
země se otočí dokola
a změním se ti na černošku
eben už ve mně plápolá

ze tmy tě ryba zavolá
žába tě ostříhá dohola
z rosy vytečou moje vosy
vypískne úžovka-píšťala

Tak točím se kolem tvojí osy
Tak točím se kolem tvojí osy

PÍSEK

Tolik
tolik
tolik
tolik
tolik kamení
tolik
tolik kamení
tolik
to v sobě mám
a písek sypá se
a písek sypá se z pusy
že už tě nezajím
že už tě nezajím
že už tě nezajímám

Dusí to
dusí to
dusí to
dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to mezi námi —
jsme jenom ňáci známi
ňáci známi

To dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to mezi námi —
jsme jenom ňáci známi
ňáci známi

Tolik kamení
tolik kamení
tak v sobě mám
a písek sypá se
a písek
a písek sypá se
a písek sypá se z pusy
že už tě nezajím
že už tě nezajím
že už tě nezajímám

Dusí to
dusí to
dusí to
dusí
to dusí
to dusí
to dusí

to mezi námi —
jsme jenom ňáci známi
ňáci známi

To dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to dusí
to dusí

to mezi námi —
jsme jenom ňáci známi
ňáci známi
panáci žulovi

Skřípá to za slovy —
písek mezi zuby

NIC NEŘEŽE NIC NEBOLÍ

Nic neřeže nic nebolí
jen nebe je z modřin

SLIMÁK

Dělej lej lej lej lej
dělej lej lej lej lej
běhej hej hej hej hej
běhej hej hej hej hej

slimáku
slimáku

Volej lej lej lej lej
volej lej lej lej lej
zaklej lej lej lej lej
spílej lej lej lej lej

do mraků
slimáku

Lehej hej hej hej hej
lehej hej hej hej hej
padej dej dej dej dej
padej dej dej dej dej

do prachu
slimáku

Dělej lej lej lej lej
dělej lej lej lej lej
přidej dej dej dej dej
přidej dej dej dej dej

do kroku
chytráku

*

Slimák se tu plazí plazí
senem lesem kolomazí
pachtí se a pachtí pachtí —
pastí pasti nad propastí

Snaží se a snaží snaží
jako vládce kyne paží
hmoždí se a plahočí se
už se vidí v dějepise

Stává se co dávno bylo
Co se zdálo přetrvalo
Co se stalo zase bude
Co se ztratí neubude

Leze slimák leze slimák
stále stejně nikdy jinak
zvedá ruku zvedá ruku
ty bubliny z bublífuku

Plazí se tu celé věky
starověký novověký
usilovně namáhá se
co spaseno zase spase

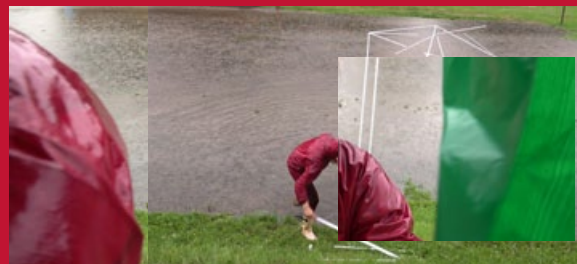
*

Stopa stoupá klesá lesklá jako stuha
trhá sebou lehce trpce křehce ztuha
vlhká stuha ovinutá kolem větru

vzhůru dolů vlaje na sta kilometrů
nekonečně dokolečka do úmoru
černé slunce zjevuje se na obzoru

Kdo se tyčil kvíčí a po čtyřech chodí
Kdo pomáhal radši rychle všemu škodí
Ten kdo umřel hned se ke vši smůle zrodí

Nového nic v světě není — sliz a tlení
pachtění a práchnivění
Vysušený slimák leží nahý na kameni

PŘIBITÝ (DOBŘE SI PŘECE ŽIJU)

V rozlehlých rovinách podivná země:
U každého rozcestí na kříži přibitý člověk
Jaképak národy surové a kmeny z kamene zde asi žijí?
Kolikpak krutosti v nich a kolik zmijí?

Všechno dostal
a nic si nemohl...
Všechno dostal
a nic si nemohl
nemohl vybrat
ani ani tuto řeč
ani ani tento stát
ani ani tento svět:

„Dobře si přece žiju
tak dobře až se bojím
že za to budu jednou
potrestaný“

V rozlehlých rovinách podivná země:
U každého rozcestí na kříži přibitý člověk
Jaképak národy surové a kmeny z kamene zde asi žijí?
Zde asi žijí

Děkujeme našim nejbližším za důvěru, podporu a možnost dělat hudbu pro radost až na kost, Františkovi za zápal pro obal, Petrovi za snímky a snímky, Broňkovi za bdělost a Luborovi za víru v nás.

BUDOÁR STARÉ DÁMY

Ladislav Šiška — bicí, perkuse, kýbl (9), hlas (5, 12)

Tomáš Ergens — baskytara, cigar box (2, 12), hlas (6)

Marek Laudát — kytara, klavír (8, 10), harmonium a mandolína (4), ukulele (12), hlas (6)

Marta Kovářová — hlas, kytara, klavír (3, 10), gaffa (5)

hosté Prune (Lucie Krpalová) — hlas (7, 11)

Vladivojna La Chia — hlas (2)

Broněk Šmid — fagot (2, 4)

Pepa Hřeben — trubka (3, 6)

Tomáš Vtípil — křídlovka, foukací harmonika (1, 11–12), housle (8), sampler (8–9), syntetizér (5, 9), dřevěný trám, dřevěné hranoly, djembe (5), el. varhany, flétna, hlas (9)

slova — Lubor Kasal

hudba — Marta Kovářová, Tomáš Ergens (1), Marek Laudát (8)

aranžmá — Budoár staré dámy a Tomáš Vtípil

nahrávka — Dušan Souček (2–6, 8, 9) v dubnu 2019, Broněk Šmid (1, 6, 7, 10–12) v listopadu 2019 ve studiu Indies

mix a postprodukce — Tomáš Vtípil

mastering — Ondřej Ježek

obal — František Eliáš a Marta Kovářová

fotografie — Petr Kačírek, Marta Kovářová, Eva Šiška

